

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania Z. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem K. M.
o objęcie ubezpieczeniem społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację Z. S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 marca 2013 r. oddalającego odwołania skarżącego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. z dnia 4 listopada 2011 r. Zaskarżonymi decyzjami ustalono, że zainteresowany K.M. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek M., a płatnik składek jest zobowiązany do opłacania z tego tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Według przyjętych ustaleń, ubezpieczonego i zainteresowanego łączyło 7 kolejno zawieranych umów, których przedmiotem były czynności podejmowane w cyklu budowy budynku mieszkalnego. Czynności te nie prowadziły

do wytworzenia samodzielnego dzieła, lecz były realizacją kolejnych etapów budowy domu mieszkalnego. Sąd Apelacyjny podkreślił, że przedmiotem umowy o dzieło nie może być osiąganie kolejnych, bieżąco wyznaczanych rezultatów, gdyż „nie może istnieć ciąg tzw. małych dzieł składających się na końcowy efekt, za który odpowiedzialność przejmuje zlecający pracę”. Takie czynności są bowiem charakterystyczne dla umowy o świadczenie usług, która jest umową starannego działania. Wbrew nadanej im nazwie, sporne umowy zostały zakwalifikowane jako umowy o świadczenie usług, z tytułu których powstaje obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i zmianę przez zmianę zaskarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. przez przyjęcie, że K. M. jako wykonawca umowy o dzieło nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 627 k.c. Skarżący zarzucił niezastosowanie tego przepisu na skutek błędnego przyjęcia, że wykonywanie przez zainteresowanego określonych prac budowlanych, takich jak wylewki fundamentów i stropów czy murowanie ścian na określonej budowie w ilości określonej umową i na podstawie projektu budowlanego stanowi przedmiot umowy o świadczenie usług. Zarzucił także naruszenie art. 734 w związku z art. 750 k.c. oraz art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) przez ich zastosowanie w wyniku wadliwego uznania, że łącząca strony umowa była umową o świadczenie usług, podczas gdy faktycznie była to umowa o dzieło.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego rozróżnienia umowy o dzieło od umowy zlecenia. W ocenie skarżącego, występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga rozstrzygnięcia, czy zawarte pomiędzy stronami umowy na wykonywanie na podstawie projektu budowlanego poszczególnych elementów budowli, np. stropów, fundamentów raz postawienie

określonych ścian budynku stanowią umowy o dzieło czy też umowy o świadczenie usług?

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne mające uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurydyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani – oczywiście – do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.). W związku z tym konieczne jest sformułowanie istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, w powiązaniu i na tle konkretnych przepisów prawnych. Wymagane jest także uzasadnienie tej przyczyny kasacyjnej w sposób zbliżony do obowiązującego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.).

W sprawie niniejszej sformułowano wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, oparty na przyczynie kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże zagadnienie, nie ma żadnego waloru zagadnienia prawnego. Nie budzi kontrowersji ani rozbieżnych ocen w sprawie, w której ustalono, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem spornych umów zawieranych między skarżącym a zainteresowanym, a wykonywanie ich polegało na

wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności, a ustalenia te wiążą Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).